

I İKİ TOPLUM CİNSİ ÜZERİNE (Uzaktaki Bir Dosta Mektup)

- Otuzundan önce hiçbir aşırılık biçiminin büyüüne kapılmamış birine hayran mı olmalıyım, horgörmeli miyim onu; bir aziz mi, yoksa bir kadavra olarak mı değerlendirmeliyim, bilmiyorum.
- İçgüdülerimize karşı bir meydan okuma, kısa ve mucizevî bir başarı, derin icaplarımızın karşı kutbundaki bir istisna hali olan liberalizmin eğretiliği buradan gelir. Ona doğal olarak yatkın değilizdir: Sadece kuvvetimizin yıpranması bizi liberalizme açık kılar.
- O incelik dolu Hunlar'da, başka kimsede eşdeğeri bulunamayacak, içe atılmış zalimlikten gelen bir melankoli var: Kendini düşlemeye koyulmuş kan da denebilir buna. Sonunda melodiye dönüşecektir. Kendi özlerine yakın; uygarlığa yakalanmış, hatta onun damgasını yemiş benzersiz bir gürhunun soyundan geldiklerinin bilincinde oldukları ve kendilerine trajikten ziyade romantik bir endam veren hem derin hem tiyatroya bir kendini beğenmişliğin izini taşıdıkları için, modern dünyada üzerlerine düşen görevden kaçamazlardı:
- Liberal toplum “esrar”ı, “mutlak”ı ve “düzen”i tasfiye etti; gerçek bir kamu düzeni kadar gerçek metafiziği de kalmadığından, bireyi birey yapan derinliğinden uzaklaştırarak kendi başına bıraktı. Kendi içinde kırılmalı olan özgürlüğün köklerinin zayıf olması, özünde yüzeysel olması, hem içten hem dıştan tehdit eden tehlikeleri atlatmak ve ayakta kalmak için hiçbir yolu olmamasındandır.
- Atılımının sonunda sadece, İtalya'dan Fransa'ya, İngiltere'den Almanya'ya kadar her yerde rastlanan şu işadamları, şu bakkallar, boş bakışlı ve körelmiş tebessümlü şu dalavereciler dışında bir şey çıkaramaması hangi lanetin sonucudur? Bu kadar ince ve bu kadar karmaşık bir uygarlık, şu ciğeri beş para etmezler takımıyla mı son bulmalıydı? Belki de başka bir insan türü hayal edebilmek için bu iğrençliği yaşamak gerekliydi. İyi bir liberal olarak, ne öfkemi hoşgörüsüzlüğe vardırma, ne de asabımı bozmak istiyorum; oysa cömertliğimizi kefil gösteren ilkeleri çiğneyebilmek hepimize tatlı gelirdi.

II RUSYA VE ÖZGÜRLÜK VİRÜSÜ

- her ne kadar tiranlardan tiksensem bile, yine de tarihin dokusunu onların oluşturduğunu ve onlar olmadan bir imparatorluğun ne fikrinin ne de seyrinin kavranabileceğini farkediyorum. Müthiş derecede çekilmez ve ilham dolu bir hayvanîliktedirler; en uç noktalarına itilmiş insanı, onun alçaklıklarının ve meziyetlerinin en azgın halini çağırıştırırlar.
- Napoleon ile Cengiz Han arasındaki fark, birbirini izleyen cumhuriyetlerdeki Fransız siyaset adamlarının herhangi biri ve diğeri arasındaki farktan ufaktır.
- Batı. Yunanistan da zihin alanındaki üstünlüğünü, bir güç, hatta bir ulus olmaktan çıktığı zaman elde etmiştir; felsefesi ve sanatları yağmalanmış, ürünlerinin rağbet görmesi temin edilmiş, ama

yetenekleri özümlememiştir; aynı şekilde, Batı'nın da her şeyi alınmış ve alınacaktır, dehası hariç. Bir uygarlığın verimli olduğu, diğerlerini kendini taklide teşvik etme melekesiyle ortaya çıkar; hele onların gözünü kamaştırmamaya bir başlasın, kırıntı ve kalıntı yığınının ibaret bir hale gelir.

- Rusya'nın bulanık üstünlükten belirgin hegemonyaya geçme iddiası temelsiz değildir. Eğer Moğol istilasını o durdurup dağıtmasa, Batı dünyasının başına neler gelirdi? İki yüzyıldan fazla süren aşağılanması ve köleliği sırasında tarihten dışlandı, oysa bu sırada Batı'daki uluslar birbirini boğazlama lüksünün sefasını sürüyorlardı.
- Tanrı'yı gözden düşürmek için Tarih'i ilahlaştıran Marksizm, sadece Tanrı'yı daha tuhaf ve daha saplantı verici kılmayı başarmıştır. İnsanda her şey bastırılabilir; tapınakların yıkılmasından, hatta dinin yeryüzünden silinip gitmesinden sonra bile ayakta kalacak olan mutlaklık ihtiyacı dışında.
- Doğrudan Batıcı kuramlardan çıkan Devrim'in gitgide daha fazla Slavsever fikirlere yönelmiş olması hiç mânidar değil midir? Ayrıca bir halk, bir fikir ve kuramlar külliyyatından ziyade, bir saplantılar külliyyatını temsil eder: Hangi taraftan olursa olsun tüm Ruslar'ın saplantıları da, aynı olmasa bile, daima birbirine akrabadır. Ulusunda hiçbir meziyet bulmayan bir Çedayev, ya da onunla acımasızca matrak geçen bir Gogol, bir Dostoyevski kadar bağlıdırlar ona. En gözü dönmüş nihilistlerden Neçayev de, Kutsal Sinod'un ateşli bir gerici olan savcısı Pobiedonostsev kadar düşküdü ona. Bir tek bu saplantının önemi vardır. Gerisi sadece tavidir.
- Her uygarlık kendi hayat tarzının tasarlanabilir tek iyi hayat tarzı olduğuna, bunu dünyaya benimsetmesi ya da zorla kabul ettirmesi gerektiğine inanır; ona göre, acil ya da örtülü bir kurtuluş bilgisine, gerçekte ise zarif bir emperyalizme tekabül eder bu; askerî maceranın kendisine eşlik etmesi durumunda zarafetini hemen yitiren bir emperyalizme... Bir imparatorluk sadece karpisizle kurulmaz. Sizi taklit etsinler diye, sizin inançlarınızı ve alışkanlıklarınızı kendilerine örnek alsınlar diye, ötekiler bağımlılaştırılır; sonra da kendinin pohpohlayıcı ya da karikatürümsü taslağını seyreylemek için onları köleleştirme zorunluluğu gelir.
- Slavseverler dünyayı kurtarmaları gerektiğini savunurken bir hüsnütabirde bulunuyorlardı: Hakim olunmadan kurtarılmaz o dünya. Bir ulus söz konusu olduğunda ise, yaşam ilkesini ya kendinde bulur ya da hiçbir yerde: Başka bir ulus tarafından nasıl kurtarılabilir ki?
- Şimdi kıtamızın Rus imparatorluğuna katılmış olduğunu tahayyül edelim, sonra da bu fazla büyük imparatorluğun aptallaştığını ve çöktüğünü, bunun doğal sonucu olarak da halkların özgürleştiğini tahayyül edelim: İçlerinden hangisi üste çıkacak ve kaçınılmaz bir gevşemenin beklediği Avrupa'ya gerekli olan sabırsızlık ve güç fazlasını getirecektir? Bundan kuşku duymuyorum: Az önce saydığım halklar olacaktır bunlar. Günümüzde sahip oldukları şöhretlerine bakıldığında bu iddiam gülünç gelebilir. Hadi Orta Avrupa olsa neyse, denecektir bana. Ama ya Balkanlar? Onları savunmak istemiyorum, ama meziyetleri konusunda suskun kalmak

da istemiyorum. Kırıp geçirmeye, içsel dağınıklığa, alevler içinde bir geneleve benzer evren düşkünlüğü; başına gelmiş ya da elikulağında büyük felaketleri şeytanca bekleyişi; uyku uyuyamayan kişilerde ya da canilerde görülen sertliği ve tatlı tembelliği... böylesine zengin ve ağır bir irsiyetin, o bölgeden gelenlerin istifade ettiği bu mirasın hiç mi önemi yoktur?

- Cermenler’de artık hiçbir kapsamlı sapma yoktur, ne misyon ne hırs, onlara bağlanmamızı ya da onlardan tiksinnemizi sağlayan hiçbir şey kalmamıştır! Alinyazısı belli barbarlardır onlar, Avrupa’nın doğabilmesi için Roma İmparatorluğu’nu yıkmışlardır; bunu yapmışlardır, onu dağıtmak onların üzerine düşmüştür; onlarla beraber sallanan Roma, Cermenler’in tükenmelerinin darbesini yemiştir. Hâlâ hangi dinamizmde olurlarsa olsunlar, her enerjinin ardında gizlenen ve onu haklı çıkaran şeye artık sahip değillerdir. Anlamsızlığa hasredilmiş ham Helvetler’dir, alışılmış ölçüsüzlüklerinden hepten çıkmışlardır, değersizleşmiş faziletleri ve ufalmış zaaflarıyla geniş getirmeye indirgenmişlerdir, tek umut olarak da herhangi bir kabile olma imkânları vardır; hâlâ uyandırabilecekleri çekinme duygusuna lâyık değillerdir: Onlara inanmak ya da onlardan çekinmek, pek hak etmedikleri bir onuru bahşetmektir onlara. Başarısızlıkları Rusya’ya Tanrı’nın bir lütfu gibi olmuştur. Amaçlarına ulaşmış olsalar, Rusya en azından bir yüzyıllığına büyük hedeflerinden vazgeçmek zorunda kalacaktı.
- Nereye koşuşturduğunu şimdi biliyoruz; imparatorluk yazgısı taşıyan halkların suretine uygun olarak, kendi sorunlarını çözmekten ziyade başkalarının sorunlarını çözmek için sabırsızlandığını biliyoruz.

III TİRANLAR OKULUNDA

- Bir Buda’nın, bir İsa’nın, bir Muhammed’in iktidarı yanında, fatihlerin iktidarının ne değeri olabilir? Bir din kurmaya can atmıyorsanız eğer, zafer fikrinden vazgeçin! Her ne kadar bu sektördeki bütün yerler kapanın elinde kalmışsa da, insanlar o kadar kolay vazgeçmezler: Mezhep liderleri, ikinci dereceden din kurucularından başka nedir ki? Sırf etkili olanlar göz önünde bulundurulursa, bir Calvin ya da bir Luther, bugün hâlâ çözüme varmamış çatışmaları başlatmış olmalarıyla, bir Şarlken’i ya da II. Felipe’yi gölgede bırakırlar. Manevi Sezarcılık esas anlamıyla Sezarcılık’tan3 daha incedir ve altüst oluşlar açısından daha zengindir: Bir nam bırakmak istiyorsanız, onu bir imparatorluktan ziyade bir kiliseye bağlayın.
- Tiransız bir dünya, sırtlansız bir hayvanat bahçesi kadar sıkıcı olurdu. Ürküntü içinde beklediğimiz efendi de tam bir çürümüşlük meraklısı olacaktır; onun yanında hepimiz leşler gibi görüneceğiz.
- “Sulla Roma’ya özgürlük vermeyi istediğinde, Roma’da bunu alacak hal kalmamıştı; artık sadece zayıf bir fazilet düşkünlüğü kalmıştı; bu daima azaldığı için de Sezar’dan sonra, Tiberius, Caius, Claudius, Neron ve Domitianus’tan sonra, uyanmak yerine daima daha fazla köle oldu: Bütün

darbeler tiranlara karşı oldu, hiçbiri tiranlığa karşı olmadı.”

- Tam olarak tiranlıktan zevk alınabilmesindendir bu; zira insan, kendisi olmanın bunaltısıyla yüz yüze gelmek yerine korku içinde kokuşmayı tercih edebilir. Bu olgu genelleştiğinde, sezarlar belirir: Sefaletimizin talepleriyle ödeklüğimizin yakarışlarına cevap verdikleri zaman, onları nasıl ayıplayalım?
- Benim gelecekteki tiranlık üzerine hayalim öyle kesin bir açıklıkla dayatıyor ki kendini, bunun yerindeliğini ispatlamak onur kırıcı geliyor. Hem titremenin hem aksiyomun alanına giren bir kesinlik bu. Çarpıntılı birinin taşkınlığı ve bir geometricinin kendinden eminliğiyle benimsiyorum onu.
- Kendimi doğrudan karşımda olanla, özel olarak da Avrupa’yla sınırlarsam, bunun birliğinin kimilerinin düşündüğü gibi anlaşma ve müzakere yoluyla değil, imparatorlukların oluşmasını yöneten yasalara uygun bir biçimde, şiddetle oluşacağı son bir berraklıkla görünüyor bana.
- Kıskaçlıklarına ve taşra saplantılarına gömülmüş bu yaşlı ulusların onlardan vazgeçmeleri ve serbestleşmeleri için, demir bir elin onları buna zorlaması gerekecektir, zira asla kendi keyifleriyle razı olmayacaklardır buna. Bir kere kullaştırıldıklarında, aşağılanma ve yenilgi içinde ruh birliği ederek, yeni efendilerinin uyanık ve alaylı gözleri önünde, kendilerini uluslarüstü bir esere vakfedebileceklerdir. Kullukları parlak olacaktır, telaş ve incelikle bezeyeceklerdir onu; bu arada da dehalarının son kırıntılarını bu işe harcayacaklardır. Köleliklerindeki parıltının bedelini pahalıya ödeyeceklerdir. *[Bu düşüncelerinin hiçbir sistematiği yok, bir takım duygusal faraziyeleri saymış da saymış. E]*

IV KİNİN SERÜVENLERİ

- Gündüzleyin fena eğilimlerimizin ortalıkta at oynatmasına izin verebilseydik, gecelerimizin programı daha az yüklü olurdu. Mutluluğa olmasa bile dengeye ulaşmak için, hemcinslerimizin epey bir kısmını tasfiye etmemiz, o çok şanslı ve çok uzak atalarımızı örnek alarak katliamı gündelik bir pratik haline getirmemiz gerekirdi. Mağara devrindeki düşük nüfus yoğunluğu onlara sürekli birbirini boğazlama imkânını pek vermediği için, o kadar da şanslı olmadıklarını ileri sürerek karşı çıkanlar olacaktır. Öyle olsun! Ama telafi yolları vardı, bizden daha kısmetliydi: Günün istedikleri saatinde ava gidiyor, vahşi hayvanların üzerine çullanıyorlardı; vurdukları yine türdeşleriydi. Kana aşınaydılar, taşkınlıklarını zahmetsizce yatıştırabiliyorlardı.
- Hiç öç almamak, bağışlama fikrine kendini zincirlemektir; ona dalmak, batmaktır; kendi içindeki nefretin örtbas edilmesi yoluyla murdarlaşmaktır. Bağışlanan düşman bize musallat olur ve ket vurur, bilhassa da artık ona lanet okumamaya karar verdiğimiz zaman.
- Hiçbir şey, kendi ilkel temeline, kökenlerinin çağrısına direnme zorunluluğu kadar mutsuz kılmaz kişiyi. Tebessüme indirgenmiş, kibarlığa ve ikiyüzlülüğe koşulmuş, rakibini sözden

başka bir yolla yok edemeyen, ister istemez iftiraya yönelen ve o görünmez hançerle, bir tek kelime marifetiyle, harekete geçmeden öldürmek zorunda kaldığı için mutsuz olan o medenîleşmiş kişinin ıstırapları buradan kaynaklanır. Zalimliğin çeşitli yolları vardır. Konuşma, balta girmemiş ormanın yerini alarak, hemcinslerimize doğrudan zarar vermeden kurtlarını dökme imkânı sağlar hayvansılığımıza.

- canı çekmesine rağmen zaten öldüremediği için öldürmeyen kişi; kıyımı kararsızca isteyen, bunu yücelten ama hayata geçiremeyen canı, kafasında sınırsız sayıda cinayet işler; diğer caniden çok daha fazla sabırsızlık ve acı çeker, çünkü işlemeyi beceremediği bütün hunharlıkların pişmanlığını beraberinde sürüklemektedir.
- İntikam tanrıçaları Erinya'ların, Jüpiter de dahil olmak üzere bütün tanrılardan önce var olduklarına inanılırdı. İntikamın Tanrısallıktan önce gelmesi! Antik mitolojinin en büyük sezgisi bu olmuştur.
- Hemcinslerimizin çoğalmasi iğrençliğe dönüşmektedir; onları sevme zorunluluğu da acayipliğe... Ama yine de bütün düşüncelerimize insanînin varlığı bulaşmıştır, bu düşünceler insan kokmaktadır ve bundan kurtulamamaktadır. Bu rezil koku zihni soluksuz bırakırken, buram buram intişarına maruz kaldığı zararlı ve pis kokulu hayvandan başka hiçbir şeyi göz önünde bulundurmaz hale getirirken, düşüncelerimiz hangi hakikati taşıyabilir, hangi ifşaat düzeyine yükselebilir?
- Kötülük yapmak zahmetsiz bir iştir: Herkes bunu yapabilir; buna karşılık kötülüğü açık açık üstlenmek, kaçınılmaz gerçekliğini tanımak ise tuhaf bir marifettir. Pratik olarak, herhangi biri şeytanla rekabete girebilir; teoride işler böyle değildir. Dehşet verici şeyler yapmakla dehşet'i tasarlamak birbirine indirgenemez iki şeydir: Yaşanan kinizmle soyut kinizm arasında hiçbir ortak nokta yoktur.
- Kelime fazla kuvvetli değil: Düpedüz duyularımızda kök salan ve fizyolojik bir gerekliliğe, derinliklerimizin bir feryadına cevap veren bir iştah söz konusudur. Bundan yüz çevirmek ve onu alt etmek için, önemsizliğimiz hakkında tefekküre dalmamız gerekirdi; bunu keskin bir biçimde hissetmemiz, ama tadını çıkarmamamız gerekirdi; zira hiçbir şey olunmadığına kesin bir biçimde inanmak, eğer kendinizi bundan sakınmazsanız, gönül eğlendirmeye ve kibire yöneltir: Hiçliğinize şehvetle sarılmazsanız, onu idrak etmezsiniz, uzun zaman oyalanmazsınız orada..
- Yumuşak ve ılımlı olanların iz bırakmamaları, derinlik ya da basiret noksanlığından değil, saldırganlık noksanlığındandır; oysa saldırganlık, el değmemiş bir hayatdoluluğu hiç gerektirmez. Dünyayla tutuştuğu kavgada, filozof çoğu zaman bir sıksa, bir raşitiktir; biyolojik düşüklüğünü hissettiği ve bunun acısını çektiği ölçüde sertleşir.
- Hep uyanık kalan sıkı bir kin, bir bireyin çatısını tek başına oluşturabilir: Karakter zayıflığı, gedik veren bir hafızadan ileri gelir çoğu zaman. Küfürü unutmamak başarının sırlarından biridir,

kuvvetli kanaatleri olan insanların istisnasız hepsinin elde bulundurduğu bir sanattır; zira her kanaat, aslen nefretten ve yalnızca ikincil olarak sevgiden yapılmıştır.

- Kibir, bilincin geriliminden ve dumura uğramasından, safdilce var olma imkânsızlığından gelir. Oysa asla safdil olmayan hastalar, ellerindeki veriyi kafalarında yarattıkları yanlış fikirle ikame ederler; algılamaları, halta refleksleri o kadar buyurgan bir saplantı sisteminin parçası olur ki, kendi dertlerini paylaşmama cüretini gösterenleri cezalandırmak için, dertlerini zorunlu kılmaya uğraşan kalles ve hırçın, yasa koyucular haline gelerek saplantılarını yasalaştırmaktan ve başkalarına dayatmaktan kendilerini alamazlar.
- Yalnız “unutulmuş” ya da sessizlik içinde katlanılmış hakaretler değil, bizzat karşılık verdiklerimiz bile bizi kemirir, hırpalır, ömrümüzün sonuna kadar başımıza musallat olur; bizi kendi gözümüzde işe yaramaz kılması gereken o tasallut da aksine bizi böbürlendirir ve kavgacı yapar. En ufak açık alayı, tek bir sözcüğü, kısıtlayıcılık taşıyan bir bakışından dolayı bir canlıyı asla affetmeyiz. Ölümünden sonra affettiğimiz bile doğru değildir. Cesedinin görüntüsü bizi yatıştırır ve hoşgörüyü zorlar kuşkusuz; o görüntü geçersizleşip hafızamızda canlının çehresi onun yerini alır almaz, eski kinlerimiz yeniden ortaya çıkar; biz yaşadıkça sürecek, nasibimize ölümsüzlük düşse ebedileşecek olan utançlar ve aşağılanmalar kortejiyle birlikte iyice baskın hale gelir.

V ÜTOPYANIN MEKANİZMASI

- Bu kadar kısıtlı bir alanda nasıl oluyordur da onca insan birbirini yok etmeden, birbirinden ölesiye nefret etmeden bir arada yaşayabiliyordur. Aslında birbirlerinden nefret etmekte, ama nefretlerinin hakkını verememektedirler. Bu vasattık, bu güçsüzlük toplumu kurtarır, sürmesini ve istikrarını teminat altına alır.
- Ütopya, özü gereği Maniheizm karşıtıdır. Anormalliği, biçimsizliği, düzensizliği çekemez; homojenin, tipin, yinelemenin ve Ortodoksluğun sağlamlaştırılmasına yönelir.
- Büyük dinler bu konuda yanılmamışlardır: Mâra’nın Buda’ya, Ehrimen’in Zerdüş’t’e, İblis’in İsa’ya sundukları şey yeryüzüdür ve yeryüzünde üstünlüktür; bunlar da hakikaten şu dünya Prensi’nin gücü altındaki gerçekliklerdir. Yeni bir egemenlik, genelleşmiş bir ütopya ya da bir dünya hükümdarlığı kurmayı istemek onun oyununa gelmektir, girişimiyle işbirliği yapmak ve bunu tamamına erdirmektir; zira onun da en büyük dileği, bizim onunla düşüp kalkmamız ve bu temas içinde nurdan, eski mutluluğumuzun özleminden yüz çevirmemizdir.
- Hristiyanlık ruhları tatmin ettiği müddetçe ütopya onları baştan çıkaramazdı; hayal kırıklığına uğratmaya başladığından beri, onları fethetmeye ve oraya yerleşmeye uğraştı. Daha Rönesans’ta buna çalışıyordu, ama ancak iki yüzyıl sonra, “aydınlanmış” bâtil inançların hüküm sürdüğü bir dönemde başardı bunu. Böylelikle, tesadüfe yer olmayan, en ufak fantezinin bir

sapkınlık ya da bir tahrik gibi belirdiği, bozulmaz bir mutluluğun, yönetilen bir cennetin hayali olan Gelecek doğdu.

- Kendinizi son insan zannederken, birden, mahrumiyetinizden şaşkın ve sanki aydınlanmış gibi, artık acı çekmezsiz; tam aksine, bundan gururlanma payı çıkarırsınız.

VI ALTIN ÇAĞ

- Reddedişlerimiz ne kadar acımasız olursa olsun, özlediğimiz şeyleri tam olarak yıkmayız: Düşlerimiz, uyanışlarımızdan ve tahlillerimizden sonra da ayakta kalırlar. Cennetin coğrafi gerçekliğine ya da muhtelif çehrelerine inanmayı epeydir bırakmışızdır, ama yine de içimizde yüksek bir veri gibi, kökensel benliğimizin bir boyutu gibi kalmaktadır; şimdi söz konusu olan onu keşfetmektir. Bunu başardığımızda, ilahiyatçıların esasi diye adlandırdığı o zafere ulaşırız; ama karşımızda gördüğümüz Tanrı değildir, oluştan ve bizzat ebediyetten alınmış öncesiz sonrasız şimdidir... O andan itibaren tarihin ne önemi kalır! Varlığın merkezi değildir, yokluğudur, her şeyin hayır'ıdır, canlının kendinden kopmasıdır; onunla aynı hamurdan yoğurulmadığımız için, onun ihtilaçlarıyla işbirliği etmekten tiksiniyoruz.